

İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın!
Yıl: 19 Sayı: 447

İŞÇİNİN SESİ

Gün, ortak vurma günüdür!
Şubat 1997

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN! KARKEREN HEMU WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN! KARKEREN HEMU WELATAN YEKBIN!

KARANLIKTAN AK AYDINLIĞA ÇIKMANIN YOLU DEVRİMDEN GEÇER

UMUT GAZİOĞLU

Generaller darbe için müttefik arıyorlar...

Türkiye burjuvazisi bölük pörçük olmuş çaresizliği oynuyor. T.C. devlet sistemi çöküntünün eşiğinde kıvranıyor. TSK generalleri, tabandan yükselen zorlamalarla sık sık toplantılar yaparak, Demirel aracılığıyla hükümeti uyarıyor. Karadayı'nın birkaç hafta önceki, "şimdi de silahsız kuvvetler müdahele etsin!" sözlerinin ardında parlamentonun devlet krizini çözmesi isteği yatmıyor.

Susurluk olayı, faşistlerin nasıl devletle içiçe olduğunu, nasıl onu ele geçirip mafyalaştırdıklarını bu sefer zor saklayacakları bir biçimde ortalığa serdi. Burjuva liberaller, kemalist aydınlar ve yazarlar medyada tüm bu kirli-karanlık ilişkileri açıklamakta ve sürekli gündemde tutmaktadır. Devrimci basın ise, zaten yıllardır yazdığı bu karanlık mafya-devlet-asker-siyasetçi ilişkilerini yineleyerek ve didik didik ederek, ipliklerini daha da pazara çıkarmıştır.

TSK komutanları ve generallerin en büyük endişesi, alt kademelerdeki subayların örgütlenerek yukarıya basınç yapması. Böylece kendilerini, bir sol cuntaya zorlamasıdır. TSK'nın darbeci geleneğinde birkaç kez denenmiş ve bastırılmış olan bu hareketin kıpırdanışları kendini hissettirmeye başlamıştır. Generallerin sık toplantıları, muhtıra özelliğini taşıyan demeç ve mektupları, TSK'nın tabanından gelen rahatsızlıkları azaltmak ve onları memnun etmek anlamına gelmektedir. Sincan'daki şeriatçı gösterilerin ardından yapılan tank gösterisi de aynı amaçlıdır. Eski Genelkurmay başkanı Doğan Güreş, meclisteki gurup toplantısında bunu açıkça söylüyor: "Sincan'da tankların geçişi, askerin alt kademedeki rahatsızlığını gidermek için bir subap görevi gördü..."

Anlaşılıyor ki generaller, MGK'nun hükümetler üzerinde baskısının dozunu artırarak, kendilerine ters düşecek cuntayı, tabanı memnun etme ve rahatlatma taktikleriyle engelleyecektir.

Susurluk kamyonu müzeye mi kaldırılacak?

Susurluk olayının üzerinden üç aydan fazla zaman geçti. Medya aralıksız yeni karanlık ilişkiler ortaya çıkarıyor. Yalnız içeride değil, dışarıda da sorun sürüyor. Başta Almanya olmak üzere, Fransa, İngiltere; uyuşturucu ticareti yapan çetelerin, Türkiye yönetiminin başındakiler tarafından korunduklarını açık açık söylüyorlar. Bizzat Tansu Çiller'in adı telaffuz ediliyor. Avrupa'ya gelen uyuşturucunun %64'ünün Türkiye üzerinden geçtiği vurgulanırken, ülkemiz, ekonomisi uyuşturucu ticaretiyle ayakta duran ve uyuşturucu burjuvazisinin yönettiği Kolombiya ile karşılaştırılıyor. TBMM Susurluk Komisyonu'na ifade veren MİT kontrterör başkanı Mehmet Eymür'ün söylediklerini okuyunca, gerçekten Türkiye Kolombiya'ya dönüşmüş demek zorunda kalıyorsunuz. M. Eymür, Türkiye üzerinden geçen uyuşturucu cirosunun yıllık 25 milyar dolar olduğunu anlatıyor. "25 milyar dolar...Milli gelirin sekizde biri. Toplam ihracata denk. Laleli gelirinin iki katı" (Enis Berberoğlu, 3 Şubat *Hürriyet* 1997)

Yine 6 Şubat tarihli *Hürriyet*, "Tepedekilere çıkmadan çözülemez" başlığıyla verilen haberde, Emniyet İstihbarat Dairesi Başkan yardımcısı Hanefi Avcı'nın, Susurluk Komisyonu'nda verdiği ifadeyi, "müthiş itiraflar!" diye nitelemektedir. Bu "müthiş itiraflar(!)" devrimci basın, özellikle PKK, DHKP, MLKP organları tarafından yıllardır yazılmakta ve çetebaşları, çete mensupları isim isim verilmekteydi. Bu namussuz katil çetelerinin yargısız infazlar yaptığı ve faili meçhul cinayetleri bunların işledikleri ayrıntılarıyla yazıldı. Sol düşmanlığı yüzünden, bütün bu açıklanmış gerçekleri görmezlikten ve işitmezlikten gelmişlerdir.

H. Avcı, terörle mücadele için devlet içinde oluşturulan örgütlenmenin, daha sonra çete halini aldığını anlatıyor: "Terörle mücadelede hukuk içinde kalınarak biryere varılamayacağı görüldü. Bunun üzerine terörle mücadele ve istihbarat için hukuk dışı bir yapılanmaya gidildi. (Bu ifadeler, hukuk kavramının ortadan kalktığı ve devletin mafyalaştığını vurgulamıyor mu? *U.G.*) Terörü, teröristlerin yöntemleriyle yok etme kuralı seçildi. (Devlet sadece mafyalaşmamış, aynı zamanda terörist kimliğe büründürülmüştür.-*U.G.*) Bu, devletin üst kademelerinde alınmış bir karardı."

Üst kademelerde alınan kararlarla oluşturulmuş bu hukuksuz yapılanmayla, uyuşturucu kaçakçılığı, dolandırıcılık, kumarhane işletmeciliği, yargısız infazlar, faili meçhul cinayetler, adam kaçırmalar, işkenceler, toplu sürgünler gibi tüm bu insanlık dışı eylemler meşruluğunu yitirmiş olan devlet eliyle yaptırılmıştır. Çiller çifti ise bu namussuz yapılanmanın sadece iki üst üyesi! "Susurluk kamyonunu" müzeye kaldırılmaya çalışacaklardır.

Refah vuruşarak çekilmiyor, tersine yerleşmenin taktiklerini sergiliyor

Yineliyoruz; devlet sadece mafyalaşmamış, aynı zamanda terörist kimliğe büründürülmüştür. Bu yapılanma, burjuva - demokratik demiyelim- hukuk devletinin ortadan kaldırılmasıdır. Devlet, "üst kademelerdekiler" diye adlandırılan Olygarkhos'ların devleti olmuş ve bir oligarşik diktayla karşı karşıyayız. Bu üst kademe sultasını yaratan Milli Güvenlik Kurulu'dan başkası değildir.

Türkiye burjuvazisi mevcut sağ ve "sol" partileri, aydınları ve basınıyla Anayasa'da öngörülen ama asla uygulanmayan laikliğe sahip çıkamamıştır. Hep laiklikten sözederler ama, birkaç bakanlığın bütçesine sahip, onlarca vakıfları ve yüzbini aşkın imam kadrosuyla Diyanet'in kaldırılmasını istemezler. Utanmadan, %20'lik dinci azınlığın şeriatçı partisini, demokrasi adına iktidara getirip hükümeti teslim ederler. Dinci parti, programını uygulamaya geçirince, "laiklik elden gidiyor, şeriat geliyor!" diye askerden yardım isterler.

Sincan'daki "Kudüs gecesi" isimli şeriatçı gösteri, Erbakan'ın bilgisi içinde yapılmıştı kuşkusuz. Erbakan mecliste tıkanan bazı tasarılarını yerel yönetimlerde gösterime ☞

Web Site adresimiz:**http://members.aol.com/TKPIS**

Geçen sayımızda yayınlanan E-Mail adresimizde yanlışlık olmuştur.

Doğrusu şu şekildedir: **mesajis@aol.com**

İkinci E-Mail adresimiz: **sohbetıs@aol.com**

sokuyor. Ama Erbakan için daha da önemlisi seçmeninin nabzını sıkı tutmak ve onları rahatlatmaktı. Çünkü aylardır, "Erbakan Refah'ı düzenin partisi yapıyor; Avrupa Hiristiyan Demokrat partilerine benzemeye başladı; Refah programında seçmenine verdiği sözlerin tersini yapıyor vb."haber ve yazılarla seçmenleri arasında kıpırdanmalar görülmeye başlıyordu. Sincan'da anlaşıldı ki, Erbakan, Türkiye'yi İslam Cumhuriyetine çevirmekten vazgeçmiş değildir.

Adam haklı, "İslamiyet, şeriat demektir. Her müslüman şeriatçı demektir."diyor. Bu sözlere karşı çıkabiliyor mu, şeriatı yadsıyabiliyor mu burjuvazi? Hayır. El bebek gül bebek. 33 yılda büyüttü T.C. devleti bu şeriatçı partiyi. Şimdi boyunca yolsuzluk, cinayet ve pisliklere batmış bir kadını rehine alıp hükümet olmuş. Oligarşi ile gizli gizli anlaşarak, onları memnun etme yoluna girmiş olan Refah, bazı köşe yazarlarının iddia ettiği gibi dövüşe dövüşe çekilmiyor, tam tersine yerleşmenin taktiklerini sergiliyor.

Bir dakika karanlık aydınlıklar doğurur mu?

Susurluk kamyonunun çarpıp ortaya saçtığı pisliğin iğrenç kokuları yayılmış durumda. Çeteleşerek meşruluğunu yitirmiş ve terörist bir kimliğe bürünmüş olan devlet bataklığın içinde Türkiye'yi yüzdürmektedir. Ülkemizin karanlıktan akaydınlığa çıkmasının yolu elbetteki devrimden geçer. Ama devrimci ve komünistlerin ileriye dönük, demokrasi, halkların özgürlük ve bağımsızlığını ilgilendiren her türlü eylemi, kimden gelirse gelsin, desteklemesi gerekir.

Bugün Türkiye'de kendiliğinden yığınsal hareketler oluşmaktadır. 1 Şubat'tan beri, her akşam saat 9'da bir dakika ışıkları söndürme eylemi çığ gibi büyüyerek tüm ülkeyi sarmaktadır. "Bir dakika karanlık!", büyük kitle eylemlerine ışık yakıyor, küçümsemeyelim! Bir dakika karanlık, aydınlıkları doğurur mu doğurur! Bakırköy'de medyadan bazı gazetecilerin başlattığı Cumartesi günleri meydanda toplanma eylemine katılma binleri aşmaya başladı. Ama asıl büyük olay, Türk-İş, Disk gibi iki büyük işçi sendikasıyla, Esnaf Derneklerinin, federasyon oluşturmaya ve birlikte eyleme gitme kararı almasıdır. İşçi ve emekçilerin, esnafların oluşturacağı büyük birliğin kepenk kapatarak, iş yavaşlatarak ülke çapında eyleme geçmesi ve genel grev hareketleri Ankara'yı sarsacaktır.

Önümüzdeki günlerde yükselecek tüm protesto eylemlerine katılmak, insanlık onurunu taşıyan herkesin görevidir. Devlete karşı yükseltilen bu gösterileri Türkiye'nin dört bir yanına yayalım. Kitlelerle bütünleşelim. Türkiye işçi ve emekçi halkının yükselteceği sel burjuvaziyi bataklığında boğacaktır. ●

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği tam sağlandığında eylemin yeri tüm Türkiye'dir

BİRLEŞELİM, EYLEMDE DEVLEŞELİM, İKTİDARA YERLEŞELİM

Toplu sözleşmeler dönemi geldi. Bu ücret pazarlığı, kazanılmış hakların korunup geliştirilmesi, yeni hakların elde edilmesi süreci ile demokrasi savaşımı iç içe geçecektir.

Ekonomik mücadele proletaryanın sınıf savaşımının ilk tarihsel biçimidir. Sınıf savaşımını her ülkede, işçilerin çıkarlarını korumak için giriştikleri mücadeleyle başlar. İşçiler, ücretlerinin arttırılması, çalışma saatlerinin kısaltılması, çalışma koşullarının düzeltilmesi için mücadele ederler. Ekonomik mücadele sömürü düzenin ortadan kaldırılmasını tek başına sağlayamaz. Politik mücadele, proletaryanın sınıf savaşımının tayin edici biçimidir. İdeolojik mücadele, sınıf savaşımının üçüncü temel biçimidir. İdeolojik mücadelenin hedefi ve içeriği, burjuvazinin ideolojisini geriletmek, parçalamak ve işçi sınıfına sosyalist bilinci, yani kendi sınıf çıkarlarını sağlayacak bilinci vermek, ona tarihsel görevini ve devrimci rolünü göstermektir.

Bugünün Türkiye'sinde sorunlar başını almış giderken, işçinin önünü tıkayan sendikacıları işçiler görevinden almalı, yerine işçinin sorunlarına sahip çıkan gerçek liderler getirmelidir. Ankara olayları ile hükümeti devirdiğini gören işçi sınıfı, bugün gücünün daha fazla bilincindedir. Ancak sendika yöneticilerine karşı haklı güvensizlikler nedeniyle, tepkisini, öfkesini işyerlerinde değil, gecekondu, mahalle ve köylerinde yükseltiyor, dışa vuruyor. Bu öfke alanlarda da patlayacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

Burjuvazi tarihinin görmediği kadar derin bir kriz içindedir. Bundan kurtulabilmek için hergün havuç ve sopa siyasetini çeşitlendirmekte, neyi nerede nasıl kullanacağını gittikçe karıştırmaktadır. "Denk bütçe" demagojisi ile, "örtülü-örtüsüz yardımları" iç edenler halkımızı tuzağa düşürmek istiyorlar. İşçi ücretlerini dondurmayı, vergi oranlarını yükseltmeyi, dolaysız ve dolaylı vergilerle, zam üstüne zam yaparak, Kürdistan'da yürüttükleri kanlı, kirli savaşın bütçesini arttırmak için halkımızın haklarını gaspetmeyi amaçlıyorlar. Rantiyecilere, Eylül-Ekim-Kasım aylarında 1 katrilyon ödemeyi taahhüt edenler, işçi ve emekçilerden zorla gaspettikleri "zorunlu tasarruf" birikintisi olan 430 trilyonun ödemesini geciktirerek, kimler adına siyaset yaptıklarını da ikrar ediyorlar.

Bunalımın faturasını halka ödetmek için, Terörle Mücadele Yasası ve İller İdaresi Yasası'nda yeni anti-demokratik düzenlemelerle, DGM'li iller, Olağanüstü Hal'li bölgeler yetmedi. Uğraşsınlar, bakalım ne çıkacak!

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkımız, Kürt, Türk, Alevi, Sünni güçleriyle, 15-16 Haziran'larını, DGM direnişlerini, faşizme ihtar eylemlerini, 1989 bahar eylemleriyle zenginleştirerek, 1990 Zonguldak Mengen madenci yürüyüşü, Gazi ayaklanması ve Kızılay barikatlarını aşarak, Özgür tutsakların cezaevleri direnişini halk dayanışmasına yükseltmiştir.

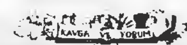
Irkçı, şöven, gerici finans-kapitalin iştahı kursağında kalacaktır.

Önümüzde toplu sözleşmeler döneminde şunlar dikkate alınmalıdır:

1. Tüm illerde, özellikle Türk-İş'e bağlı sendikalar arasında, "Birlik-Mücadele-Dayanışma Konseyleri" kurulmalıdır.
2. İller düzeyinde, işli-işsiz emeklileri kapsayan "Emekçi Meclisleri" oluşturulmalıdır.
3. Sendika önderlikleri, "sendikal demokrasiyi" işleterek, işçinin güvenini kazanmalıdır.
4. İşçi önderleri, "sınıf birliğini ve disiplini" bozmadan, "işyeri komitelerini", toplu sözleşme, grev ve dayanışma komiteleriyle zenginleştirerek geliştirmelidirler.

Demokrasi işçilerle gelecek!

Z. Tezyeter

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 1 kitap göndererek abone olunabilir.
✉Yazışma adresi: PO Box 513 London, N1 4AR
★ Web site adresi: http://members.aol.com/TKPIS
✉E-Mail adresi 1: mesajis@aol.com
✉E-Mail adresi 2: sohbetis@aol.com
★ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Devrime giden yol burjuvaziye karşı halkların birlikte, kaynaşmış mücadelesidir

DEVRİMCİ CEPHE ÇAĞRISI ÜZERİNE

Türk ve Kürt halklarının ortak mücadelesinin tek bir merkezde birleşmesi ve devrimden sonra kurulacak iktidarın bu mücadele içinden şekillenmesi için bugün yola koyulan devrimci cephe, irade birliğinin sağlanması açısından sevindirici bir gelişmedir. Geçersiz gerekçelerle buna karşı çıkanları ya da bu yeni başlamakta olan birliği bozanları tarih affetmeyecektir.

Devrimci hareketin iki önemli örgütü Devrimci Halk Kurutluş Partisi (DHKP) ve Kürdistan İşçi Partisi (PKK) bir süredir yürüttükleri görüşme ve tartışmaların ardından bir ittifak protokolu yayınladılar. Devrimci cephenin oluşturulmasının ilk adımı olarak hazırlanan bu protokol kendi kadro ve taraftarlarına hayatın her alanında "birliktelikleri" yaygınlaştırma, ayrıca da "tüm ilerici, demokrat güçlere bu görevi birlikte başarma" çağrısında bulunmaktadır. Önüne koyduğu hedefleri daha iyi anlayabilmek açısından protokoldeki ana fikirleri şöyle özetleyebiliriz:

1. Birliğin temel amacı halkların cephe birliğini sağlamak, savaşımı her düzeyde ortaklaştırıp geliştirmektir.
2. Bu ittifak, bu düzene karşı mücadele eden ve etmek isteyen legal, illegal, gurup, örgüt, parti ve kuruluşların aynı ittifak çatısı altında yer almalarını sağlamak için gerekli çaba ve özveriyi göstermeye hazırdır.
3. Halkların birlikte mücadelesi ve birlikte iktidarı hedefleniyor. Tüm ulusların, diğer ulusal azınlıkların ve tüm halk kesimlerinin hakları ancak bağımsız, devrimci, demokratik bir halk iktidarı altında güvenceye alınabilir.
4. Kürt halkının, bağımsız devlet kurma hakkı dahil, tüm haklarını özgürce kullanmasını hedefliyor.
5. Emperyalizme karşı olmak, bağımsızlığı savunmak birliğin temellerinden biridir.
6. Bağımsızlık ve demokrasi talebi halk güçlerinin birliği için, iktidar hedefi açısından, temel politikalarından biridir. Halka karşı tüm anti-demokratik uygulamaları, 12 Eylül Anayasası'nı geçersiz sayarak, en geniş halk güçlerinin katılımı ile bağımsızlık ve demokrasiyi hedefleyen bir anayasa taslağı hazırlanmalı. Bu çalışmanın içine, adaletten yana tüm örgüt ve partileri, kişileri çekmeye çalışılmalı.
7. Birlik tüm alanlara yayılacaktır. Bugünün somut görevleri ışığında halkların demokratik muhalefetini örgütleyecek ve tüm güçleri kucaklayacak bir meclisi geliştirmeyi, ayrıca yerleşim birimlerinde yerel halk meclisleri oluşturmayı görev ve hedef olarak koyar.
Bu ittifak örgütlü olduğu tüm alanlarda (yurtdışı dahil) ortak eylemler örgütlemeyi, yardımlaşma ve dayanışmayı geliştirmeyi karşılıklı taahhüt eder.
8. Devrimci cephe mücadele içinde adım adım inşaa edilecektir. Bunun yolu olarak da hayatın tüm alanlarında demokratik mücadelenin birliğini sağlayıp bütün güçleri birleştirmeyi, devrimci cephenin oluşturulmasının bir aşaması olarak görür.
9. Devrimci, demokrat, ilerici, örgüt ve kurumların her düzeyde, her biçimde, hiçbir mücadele ve örgüt biçimini reddetmeden birleştirilmesi.

30 Aralık 1995 tarihinde yayınlanan *Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi* duyurusu birlik konusuna dikkat çekiyor ve devrimci hareketin birliğinin sağlanması için, devrimci hareketi oluşturan parti, örgüt ve hareketlere şöyle sesleniyordu.

"(...) Bu koşullar altında, Türkiye devrimci hareketinin, en azından ve ilk adımda, hemen bir hareket birliğine varması zorunludur. Faşizme, şövenizme, tarikatçılığa, emperyalizme karşı, demokrasi, özgürlük ve emekten yana bir düzen için hareket birliği, ortak karar-ortak eylem. Bu devrimci hareket birliğinin sağlanmasında tüm örgütlere görev düşer." (*İşçinin Sesi*, sayı.436)

Yine TKP'nin 76. Kuruluş yıldönümünde (Eylül 1996) TKP Genel Sekreteri R. Yürükoğlu Yoldaş devrimci harekette irade birliğini sağlamanın önemi üzerine görüşlerini söylemiş ve pratik önerilerde bulunmuştur. Genel Sekreteri Yoldaş'ın bu konuşma metni, TKP MK'nın kararı ile parti kararı haline getirilmiştir. MK Kararında şöyle denmişti:

"(...)Ortam kızışıyor, devrimci durum derinleşiyor. Gericiliğin, örgütlü güçleri, kadrolaşması, finansmanı bizden çok ileride, bizim de her alanda çok büyük potansiyelimiz var. Ama devrimci hareket çok dağınık. Birlikte davranamıyor, birlikte vuramıyor. Önümüzdeki dönemde çok daha yoğunlaşacak olan saldırıyı geriye sürebilmek için, tehditleri ve tehlikeleri zaferlere dönüştürebilmek için, devrimin başarısı için, Türkiye devrimci hareketinde bir merkezi irade birliği yaratma zorunluluğu vardır...

"(...)

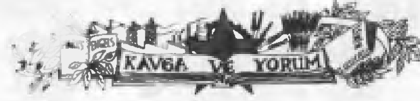
"Türkiye bir yol ağzındadır. Günün en devrimci bir görevi, devrimci hareketin irade ve eylem birliğini sağlamaktır. Geçersiz gerekçelerle buna karşı çıkanları ya da yeni başlamakta olan birlikleri bozanları tarih affetmeyecektir." (*İşçinin Sesi*, sayı.443, R.Yürükoğlu, *Türkiye Yol Ayrımına Yaklaşıyor*)

Ülkemiz bugün devrimci durum yaşıyor. Devrimci durum henüz alt aşamalarında ama bu haliyle bile bir öncekinden daha şiddetli geliyor. Önümüzdeki süreçte 1 Mayıs 1997, devrimci durumun hangi yöne ilerleyeceğinin de önemli bir göstergesi olacaktır.

Türkiye tarihinin en büyük krizini yaşıyor. İşte patlayıcı, kızgın bir ortam. Susurluk'ta, çarpan kamyon, halka pek çok şeyi gözler önüne serdi. Haksızlıklara, adaletsizliklere karşı derinden biriken öfke patlamaya, açık gösterilere dönüşmeye hazırlanıyor. Sokaklarda, evlerde, medyada düzenin kokuşmuşluğu, halkın düzene güveninin kalmadığı, "düzenin değiştirilmesi gerektiği" tartışılıyor.

Önümüzdeki dönemde egemen sınıfın ordu, sivil faşist, şeriatçı eliyle yoğunlaştırmaya çalışacağı saldırıları geriye püskürtebilmek, tehditleri ve tehlikeleri zafere dönüştürebilmek için, -devrimin başarısı için- Türkiye devrimci hareketinde bir irade birliği yaratma zorunluluğu vardır. Bu ortamın, ülkenin nesnel bir istemidir. Tam da bu nedenle, DHKP ve PKK'nın kamuoyuna açıkladığı bu devrimci cephenin inşası çağrısını olumlu karşılıyoruz. Bu çağrıyı TKP olarak destekliyoruz. Üzerimize düşecek sorumluluğu yüklenmeye hazır olduğumuzu duyuruyoruz. Ancak, girişimin başarısının, önüne koyduğu hedefleri pratikte gerçekleştirmeye başlamasıyla mümkün olacağını da ekliyoruz. ●

İŞÇİNİN SESİ

R. Yürükoğlu

1 Mayıs 1997: Zorlu Sınav!

Devrimci durum, 1 Mayıs ve belirleyici yönü

1 Mayıs 1997 için çalışmalara başlarken, düşüncelerimizi geçen yılın 1 Mayıs ortamı belirliyorsa, büyük bir yanılgı içindeyiz demektir. Burjuvazi 1 Mayıs 1996'yı bir daha yaşamak isteyemez. Çünkü devletin bugünkü krizi içinde, hele Susurluk'un üzerine oturan 1 Mayıs'ı kaldıramaz. Rusya'da 1905 devrimi nereden başladı? Ve kimse devrimin başlayacağını önceden görebiliyor muydu? Süt bulamayan kadınlar kapkaçak sokağa çıktılar, öyle başladı, kararla başlamadı. Bu Türkiye ortamının, bu ısının üzerine 1 Mayıs binerse düzen bunu gerçekten kaldırama-yabilir. O nedenle, 1 Mayıs'ı Milli Güvenlik Kurulu'nda şimdiden gündeme almışlardır!

Burjuvazi, devlet her yolu ve yöntemi kullanacaktır. Susurluk olayında bir kaç kişiyi cezalandırarak 1 Mayıs'tan önce toplumun buharını boşaltmayı deneyecektir. 1 Mayıs gösterileri konusunda, halkın korkup gelmemesini sağlamaya çalışacak, sendikaları, sınıfı, sendikalarla devrimcileri bölmek için uğraşacaktır. Bu kez olağanüstü baskıyla gelecek, azgınca saldıracaktır.

Yürüyüşlere izin vermeyebilirler. İstanbul'a otobüsleri sokmayabilirler. Hatta belki kentlerden otobüs kalkmasını yasaklayabilirler. Gelebilecek her türlü hileyi hesaplayıp, önlemlerini önceden almak gerekir. Burada ustalık, burada kurnazlık, burada manipülasyon gereklidir, bu düşmana karşıdır.

1 Mayıs 1997 çok sorunun yanıtını verecektir. Şiddetlenecek baskılara rağmen halk gösterilere katılacak mı, ya da ne düzeyde katılacak? Katılanların militanlığı ne boyutta olacak? Burjuvazi elindeki tüm olanaklarla 1 Mayıs'ı yaptırmamaya, bu olmazsa da vurup dağıtmaya çalışacağına göre, 1 Mayıs bu baskının altından kalkabilecek mi, geçen yılı yakalayabilecek mi, geçen yılın düzeyini aşabilecek mi? Susurluk'a karşı büyük tepki var, ama bu tepki sokağa taşma noktasına geldi mi gelmedi mi?

Bu soruların yanıtları ise, ülkenin önümüzdeki yakın evrede gideceği yönü belli edecek, derinleşmekte olan devrimci durumun nasıl bir seyir izleyeceğini gösterecektir. Ne devrimci durum, ne de devrimci durumun ara aşamaları örgütlerin eseri değildir. Örgütler yapabildiklerini yapacaklardır ama nesnel durum yansıyacaktır.

Şunu biliyoruz ki, yığınların alanlara akışını örgütler sağlayamaz. (Öyle olabilseydi, devrimci örgütler karar verir, devrimler gerçekleşirdi. Devrimi hatta ne bir sınıf tek başına gerçekleştirebilir, ne de bir sınıf tek başına engel olabilir saat çaldıysa.) Ama, yığınların alanlara akışını hiçbir örgütlenme de (devlet de bir örgütlenmedir) durduramaz. Bu toplumsal bir oluşumdur, nesnel bir durumdur. Tamam, tüm alanları kapatır, trenleri durdurur, otobüsleri tutar, vb. Ama halkta o istek varsa, engel olamaz.

Aslında halktaki tepkinin boyutları devrimci örgütleri çok çok aşıyor. Yüzbinler yalnızca İstanbul'da yürür, ne ordu engel olabilir, ne polis. Ama işte 1 Mayıs, sınıf mücadelesi oraya gelmiş mi onu gösterecektir. Oraya gelmişse, devrimci durum üst aşamaya, ülke çapında kriz aşamasına gidiyor demektir.

Bunları 1 Mayıs en açık bir biçimde önümüze serecektir. Ancak, öyle ya da böyle, Türkiye hareketlenmiştir. Susurluk olayının tepki tabanı çok geniş ve biz bunu şimdiye dek iyi kullanamadık. Hem burjuvazinin büyük yarası, hem de toplumun büyük tepkisi var. Bunu tüm çalışmalarımızda kullanmalıydık, kullanmalıyız. İnsanları 1 Mayıs'a mutlaka bu konuyla bağlayarak çağırmalıyız. Bunun güzel, çarpıcı belgilerini geliştirmeliyiz. Susurluk'a tepki ile 1 Mayıs denk getirilirse, yığınların burjuvazinin her türlü engeline rağmen alanlara akacağını söyleyebiliriz. Devrimci örgütlerle de bu tutumu konuşmalı, ortak bir tutum yaratılmasına çalışmalıyız.

Partiler olarak, gelecek ağır basıncı baştan bilerek, çok önceden çok iyi hazırlanmamız gerekiyor. Ama, hedeflerimiz değişmiyor: 1 Mayıs'a daha yığınsal, daha militan çıkmak!

Parti örgütlerimiz ellerinden geleni ortaya koyacaklar, kendilerini aşmak için çalışma yapacaklardır. Bu 1 Mayıs'da alınacak sonuç, gelecek dönemde neleri hedefleyebileceğimizi gösterecektir. 1 Mayıs nasıl gelirse gelsin, örgütün çalışmasının da aynası olacaktır. Partinin pratik çalışmalarının, MK'nın koyduğu amaçlar ve direktifler çerçevesinde ve yine onun ısrarla istediği ruhta yürütülüp yürütülmediği de belli olacaktır.

Bu 1 Mayıs zorlu sınav! Tüm ülke için ve TKP için. ●

nb ş liderimizi saygıyla anıyoruz

28 Ocak 1921'de Musrafa Suphi ve Onbeş Yoldaş'ın Karadeniz'de boğulmalarının 76. yılında yapılan toplantıya R. *Yürükoğlu* Yoldaşın gönderdiği kutlama mesajını aşağıda yayınlıyoruz.

TKP'yi gelişleri ile var ettiler, ölümleri ölümsüzleştirdiler!

Onbeş liderimizin, onbeş yoldaşımızın Kemalist burjuvazi tarafından katlini anan herkesi saygıyla selamlarım.

Mustafa Suphi'lerin öldürülmeleri, özellikle günümüz için derin dersler taşımaktadır. Bu derslerden birincisi, Türkiye burjuvazisinin tarihsel hainliğidir. Onun bu özelliği hiç değişmemiştir. Buna bakarak diyoruz ki, bugün burjuva yasallığına, legalliğe güvenenler hüsrana uğrayacaklardır.

İkincisi, Onbeşler ölümleriyle de komünistlere ders vermişlerdir. Şimdilerde bazı devrimci çevreler, bazı kardeş örgütler de Suphilere sahip çıkıyorlar. Bu bizi sevindiriyor, çünkü Suphiler tüm devrimci hareketimizin ser çeşmesidir.

Ancak, Onbeşler olayı bazı devrimci çevrelerde, "burjuvazinin kalleşliğine aldanma" olarak ele alınıyor. Bu doğru değildir. O günkü süreci derinlemesine incelediğimizde, olayın boyutlarının çok daha değişik olduğu görülür. Suphiler, Nejatlar Spartakist ayaklanmalarında, sürgünlerde, Sovyet iç savaşında yetişmiş komünistlerdir. Mustafa Suphi, Kemalist burjuvaziye mi kandı? Kemalist burjuvazinin cibilliyetini nasıl açıkladığı yazdıklarıyla ortadadır. Çok ciddi bir toplumsal karmaşa böyle "aldanma" gibi basit bir platformda açıklanamaz.

Lenin'in, Sovyetlerin yardımıyla, kurtuluş savaşımızın burjuvaziye karşı bir halk devrimine dönüşmesi için uğraş veriliyor. Öteki taraf da bunu engellemeye, burjuva sultasını kurmaya çalışıyor. Partinin Azerbeycan'da kampı var. Mustafa Suphi de o kampta yaşıyor. Savaş esirlerini komünist yapmaya çalışıyorlar, parti denetiminde, kurslar, eğitimler veriyorlar. Aynı zamanda Doğu Halkları Şurası'nın başkanlığını yürütüyorlar.

Partinin olanakları, o olanaklar içinde sağlayabildiği silahlı güç, ülkenin durumu, ülkeye gelinmezse yok olma zorunluluğu çok açık. Neleri varsa onunla gelmek zorundalar. Öyle de yapıyorlar, Onbeşler olanakları ölçüsünde silahlanarak ve 150 silahlı korumayla ülkeye geliyorlar. Bilen Yoldaş'tan bunları çok uzun dinledim, ve notlar almıştım. Batı'da komünist çeteler var, silahlı komünist birlikler de Yeşil Ordu içinde öncülüğü ele almaya çalışıyorlar. Demek ki, Suphiler, barışçıl, pasifist bir şekilde burjuvaziye inanıp çiçeklerle gelmiyorlar.

Ve de savaşıyorlar, çarpışa çarpışa yeniliyorlar, pek çoğu da takalara bindirilmeden ölüyor. Öteki taraf daha güçlü çıkıyor. Onbeşler yenildilerse burjuvazinin yalanlarına inanıp, pasifistçe geldikleri için yenilmediler. Burjuvazinin güçleri daha üstün çıktığı için yenildiler.

TKP'ye sahip çıkmak, aynı zamanda yanlışıyla doğrusuyla onun tarihine de sahip çıkmaktır. "1920'de kuruldu"dan, 1970'lere sıçrayarak bu yapılamaz! O tarihin içinde Şefik Hüsnü gibileri de var, ama partimizin genel sekreterliğini yapmıştır, biz o anlamda ona da sahip çıkıyoruz. Partinin bütününe sahip çıkıyoruz. Yanlışını eleştiriyoruz, doğrusunu uygulamaya çalışıyoruz, işte oradan buraya geldik demeye çalışıyoruz.

Onbeşler ülkeye gelişleri ile TKP'yi var ettiler, ölümleri ile TKP'yi ölümsüzleştirdiler. Ölümleri de komünistçe oldu. Elde silah çarpışarak öldüler.

Şan olsun göklerimizin kızıl yıldızlarına!
Şan olsun Onbeşlere!

TKP MK adına

R. Yürükoğlu

DUYURU

Tüm Parti Organ, Büro ve Birimlerine ve Tüm Partililere,

Ülkemizin bu çok kritik ortamında, **partimizin olabilen en hızlı biçimde güçlendirilmesi,** en önemli görevdir. TKP'yi son hızla güçlendirmek ve ülke çapında siyaset yapmasını sağlamak, sınıfımıza ve devrime karşı da borcumuzdur. Örgütsel alanda günün sorusu şudur: **Partimizin, ortamın gerekli kıldığı güce ulaşmasının önündeki engeller, zaaflar, eksikler nelerdir ve bunları aşmanın somut yolları nelerdir?**

TKP Merkez Komitesi, bu soru çevresinde **genel görüşme ve tartışma** açma kararı almıştır.

Buna göre, **tüm parti organları** bu soruyu tartışacaklar ve vardıkları sonuçları organ raporu olarak en kısa zamanda Merkez Organ'a ileteceklerdir. Bunun yanında, tüm parti üyeleri bu soruya ilişkin kişisel düşüncelerini ve yanıtlarını yine en kısa zamanda Merkez Organ'a ileteceklerdir.

Önümüzdeki aylarda Merkez Organ sayfaları büyük ölçüde bu konuya ayrılacaktır.

Bu genel görüşme ve tartışma süresince konspirasyona özel dikkat harcamak, illegalite kurallarını bozacak davranışlardan şiddetle kaçınmak, partimizin güvenliği açısından olağanüstü bir önem taşır. ●

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
Şubat 1997

Partimiz, *İ. Bilen* Yoldaş'ın artık bulunmasında zorluk çekilen iki kitabını hazırlayarak basıma sunuyor. *''TKP'nin Doğuşu, Kuruluşu, Gelişme Yolları''* ve *''Savaş Yolu''*na **R. Yürükoğlu** Yoldaş'ın yazdığı önsözleri aşağıda yayınlıyoruz.

TKP
Doğuşu, Kuruluşu, Gelişme Yolları

Önsöz

İsmail Bilen Yoldaş'ın bu küçük broşürünün teksir baskısı en az bir 15 yıldır tükenmişti. Bu nedenle, bu yeni basımının, Türkiye devrimine, komünizm yürüyüşüne yeni katılan kuşaklar için TKP'yi tanımada çok yararlı olacağına inanıyoruz.

TKP, Doğuşu, Kuruluşu, Gelişme Yolları'nın yayınlanışı, iki açıdan daha zamanlıdır.

Birincisi, son zamanlarda hiçbir meşruluğa dayanmadan TKP adını yeniden kirletme çabaları artmıştır. TKP'nin komünizmi satan "resmi" kanadının bir-iki tekne artığı yeniden TKP adı altında örgütlenmeye çalışıyorlar. Başarabilseler, eskisinden de beter bir sınıf işbirlikçiliği doğacak. 1970lerin TKP'si, içinde komünistleri, inançsız memurları ve sosyal demokratları barındıran illegal bir partiydi. Geniş parti tabanında komünizm inancı derindi. Partiyi sınıf işbirlikçiliğine iten, doğrudan Sovyet baskısı ve SBKP tarafından "titizce" seçilen, her denileni yapmaya hazır yöneticilerdi... Şimdi aradan yıllar değil, sanki yüzyıllar geçti. Sosyalist sistem ve onunla birlikte Sovyet dayatmacılığı da yıkıldı. Türkiye siyasal ortamı iyice gerginleşti, sınıf kavgası iyice şiddetlendi ve sertleşti. Ne olduğu eskiden beri bilinen ama Susurluk sonrası artık belgelenen bu devlete karşı *devrimci* bir tutumun ancak illegal örgütlenebileceği, ancak zora zorla yanıt verme yolundan yürüyebileceği, silahlı mücadelenin öneminin her geçen gün artacağı artık iyice ortaya çıktı. Durum böyleyken, dünün birkaç revizyonisti bugün TKP'yi, hem de *legal* olarak kurmaya kalkıyorlar! Yağma yok! Açık söylüyorum, bunu yapamayacaklar, yaptırmayacağız.

TKP, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi temelinde örgütlenen illegal ve savaşçı bir partidir. Hem "resmiler"in, hem kendi hatalarından dersler çıkarmış, Türkiye devrimci hareketinde layık olduğu yeri giderek almakta olan bir partidir. İnhisarcı değildir. Bu değindiğim ilkeler temelinde herkez bu eve girebilir değil, herkez bu evin sahibidir. Bunun ötesinde ne partimizin tarihine, ne de adına hiç bir kötü niyetli eli dokundurmayız. Partimizin, iyisiyle kötüsüyle, doğrusuyla yanlışıyla nerelerden geldiğini elinizdeki broşür güzel sergilemektedir.

İkincisi, Türkiye bir yol kavşağına hızla yaklaşmaktadır. Devrimci durum hızla derinleşmekte, burjuvazinin siyasal yöneticilerinin yönetemezliği, devlet krizi ağırlaşmaktadır. Bu durum karşısında devrimci güçlerdeki birlik eğilimi güçlenmekte ve somut adımlara dönüşmektedir. Örgütlü devrimci güçler, örgütlü karşı-devrim güçleri karşısında henüz hala güçsüzdürler ama potansiyel olarak hiçbir güçle kıyaslanamazlar. Bu potansiyeli örgütlü devrimci güce dönüştürmedeki en önemli anahtar da, birlik sürecini derinleştirmede yatmaktadır.

Türkiye hızla bir karar noktasına, sıcak kavgaya yaklaşmaktadır. Bu durum, devrimci hareketin tüm örgütleri için olduğu gibi, TKP için de bir ölüm-kalım sınavıdır. Ya kazanacağız, bu melun düzeni değiştireceğiz, ya da örgütlü bir güç olarak en az birkaç nesilliğine Türkiye topraklarından silineceğiz. (TKP'nin örgütlü bir güç olarak yaşaması kendi başına bir amaç değildir. Büyük ve kutsal amaçlarını gerçekleştirebilmesi için bir araçtır.)

Bu büyük sınavdan başarıyla çıkabilmesi için Parti örgütünün, 1. Dönemin özelliklerini iyi kavraması, 2. Üye sayısını bu özelliklere uygun yapıda arttırması, 3. Özel birimler kurması, 4. Her yaptığını kurullar, komiteler, hücreler eliyle yapması, dolayısıyla kurumsallaşmayı arttırması, 5. Günlük çalışmada abartılı üsluplardan kaçınması, 6. Devrimci hareketteki birlik adımlarına elindeki her güçle destek vermesi, ve 7. Emekçi halkın her haklı istemi içinde aktif, militan, korkusuz biçimde yer alması gerekir.

Yaşadığımız bu süreçte, partimizin 77 yıllık tarihi en önemli bilinç kaynaklarımızdan birisidir. TKP, Cumhuriyet'in en eski partisidir. Bu partiyi aynı zamanda en genç, en dinamik, yönetici parti yapmak da üyelerinin ellerindedir. ●

Ocak 1997

Savaş Yolu

Önsöz

Savaş Yolu'nun bu yeni basımına bir önsöz yazmam istendiğinde, 1974 yılında TKP yayınlarından çıkan 3. baskısına yeniden bir göz attım. Yılların içinden neler geri gelmedi!

Bilen Yoldaş, "*İki Kuşak*" adını verdiği önsözünde, nehrin kenarında, toprağın üstünde oturmuş 4 genç yoldaşla yaptığı sohbeti anlatıyor. "Gün ağarıyor. Kalktık yerimizden. Yolcu yolunda gerekti. İşler bekliyor hepimizi. Kucaklaştık. Ayrıldık, yeniden buluşmak için... Irmak serin. Dört yoldaş yürüyor ırmak boyunca..." Dört yoldaş, Emine, Aydan, Adnan, ben. Şimdi neredeler? Yalnızca onlar mı? Daha kimler kimler var geride. Türkiye devrim hareketinin belki o günlere dek gördüğü en nitelikli kadroydu. Ortam da toplumun en nitelikli öğelerinin devrimci saflara gelmesini destekliyordu. O kadrolar harcanmamalıydı. Suçlusu mu?

Bilen Yoldaş'ın önsözünün ardından, "*TKP'nin Genç Savaşçılarının Zorunlu Bir Eki*" geliyor. Bunu yazmamı Yoldaşımız özel olarak istemişti.

Savaş Yolu, uzun bir "zorunlu" likidasyon dönemi ardından Partimizin ilk kez üye olanaklarıyla kurduğu kendi illegal matbaasında bastığı ilk kitaptı. 1973 atılımının ürünüydü. Sonraki yanlışları, ya da bir yanında belki hep taşıdığı yanlışlar bir yana, 1973 atılımı, TKP'nin yeniden ülke çapında ayağa kalkması, ülke çapında güç olması en başta ve her şeyden önce Bilen Yoldaş'la bağlıdır. Yalnızca bu yaptığıyla bile parti tarihimizin büyük liderlerindendir.

Savaş Yolu, TKP tarihinin belli kesitlerini, bir tarih kitabı sıkıcılığı içinde değil, Nazım Hikmet Yoldaşın da dediği gibi, en ileri bir edebiyat ürünü olarak sunan bir kitaptır. Bu yönüyle de son derece değerli ve hiçbir zaman eskimeyecek bir yapıttır.

Öyleyse, Nazım Hikmet Yoldaş'ın ilk baskıya (1951) önsözünün son cümlesini biraz değiştirerek hep birlikte söyliyelim:

Bizler, Üstüngel'in bu kitabıyla, Türkiye Komünist Partisi'nin üyeleri, yurtseverler ve proleter enternasyonalistleri olarak övünüyoruz! ●

Ocak 1997

Alevi Toplumuna TKP Merkez Komitesi'nin yayınladığı bildiri:

UYARIYORUZ: UMMANA VARILMAZ SEL OLMAYINCA

Alevi toplumu, ideolojik-kültürel ve inançsal hatlarında tarihinin en büyük açmazıyla karşı karşıyadır bugün. Alevilik, tüm ideolojisiyle, lafzıyla ve terbiyesiyle bir insanlık öğretisi olarak izleyicilerinin ve devrimci kesimlerin gönlünde saygın bir yere sahiptir. Bizim de saydığımız, sevdiğimiz, değer biçtiğimiz Alevilik öğretisi hâlâ aynı mecradan bakarken, bugün yöneticisiyle-yazarıyla ve etkilenmiş yığınıyla Alevi toplumunun geniş kesimleri bir başka mecradan seyrediyor, bir başka öğretiye, sisteme hızla entegre oluyor.

Son yıllarda Alevi toplumundaki hareketlenme, demokrasi güçlerinin, emekçilerin dostluğuyla ve işçi sınıfıyla yol-müsahipliği temelindeki amaca doğru ilerlerken, Alevi toplumunun tarihsel düşmanı olan bugünkü devletin engellemelerine takılmadan edemedi. Halk düşmanı, Alevi celladı burjuva devlet, tarihsel birikimine de dayanarak Aleviliğe bir başka temelde, ideolojik çarpıtma ve bazı fiziki saldırılarla, ama en az dünkü kadar etkili araçlarla saldırıya yöneldi.

Anadolu'da yüzyıllar boyunca devrimci varlığıyla rol oynayan Alevilik ve işçi sınıfının atası bir konumdan gelen Alevi toplumu, yeni süreçte partimiz tarafından önemle dikkate alındı. Bu süreçte TKP, Alevi toplumunun demokratik haklarını savunmayı ve bu yönde işçi-komünist cepheden desteğin gereklerini sağlamaya çalıştı. Aleviliğe saygıya, komünist mücadeleye, vefaya dayalı önemli bir rol üstlendi. Bu süreçte Aleviliğe doğruları gösteren sadece TKP vardı. Partimiz, ideolojik-siyasal hattından bakarak, örgütsel kanallardan önemli katkılarını da esirgemeden, Alevi toplumunun yanında durdu, sahip çıktı. Devletin daha baştan ortaya koyduğu çelmelere, oyunlara karşı Alevi toplumunu daha baştan ve defalarca uyardı, onlara devrimci-demokratik çözümlemelerde bulundu. Propagandasını, Alevi-demokratik hakları ve işçi sınıfıyla yol müsahipliği temelinde yükseltti.

Ama burjuvazinin de çabaları arttı. Devlet, en önemli desteklerini de yine Aleviler içindeki uzantılarından, yeni 'hızır paşa'lardan gördü. "Alevi" burjuvaları, yazar kırıntısı küçük burjuva döküntüler, liberal burjuva-sosyal demokrat yapılı yöneticiler, tarihten gelen kavganın korkusu ve sınıfsal çıkarların üst üste düşmesiyle toplumu düzenin yanına çekmede önemli bir rol üstlendiler.

Yıllardır Aleviliği tarihsel-toplumsal temelde incelememiş, onu anlamamış, ama dünden getirdiği değerlerin üzerine oturmuş küçük burjuva devrimci hareketin Alevi demokratik sorununa yaklaşımı da burjuvaziye yaramıştır. Kaba "din-afyon" formülasyonları küçük burjuva devrimci hareketin, Alevi toplumuna, onun sorunlarına sahip çıkmada ve işçi sınıfı hareketiyle kaçınılmaz bağını yakalamada temel engeli olmuştur.

Ülkede sınıf savaşımı ilerleyip, burjuvazinin büyük ekonomik-siyasal krizi devrimci duruma büyürken, yurtiçi-yurtdışı Alevi dernek ve diğer sivil örgütlerinde genel olarak devrimci harekete, sola ve sosyalist gelişmeye karşı, ama özel olarak da TKP'ye karşı düşman bir politika yürütülmüş, korkunun esiri edilen Alevi toplumu hızla devlet yanına çekilmiştir. TKP'nin Alevilere sunduğu devrimci öneriler, günümüz Aleviliğini ve Alevileri tarihleriyle bağlayan, kaynaştıran çalışmaları ve gün geçtikçe aldığı desteği nedeniyle burjuvazi eli boş durmamıştır. Alevi toplumuyla TKP'nin kaynaşmaması için her türlü saldırı yolunu denemiştir.

Tarihin onurlu mirası ayaklar altında tutulamaz, yok edilemez, tarihsel-toplumsal mecrasından çıkarılamaz. Alevilik gibi köklü bir gelenek gem altında tutulamaz.

Devlet, -bu işler için ideal olan- yol hainlerinin kulaklarına fısıldayarak (!) bu setin kurulması için harekete geçti. Alevi derneklerinden TKP'lileri "temizleme" operasyonuna girişti. Komünist fikirler ve Aleviliğe devrimci yaklaşımdan korkan burjuva devlet aygıtı, bazı uzantıları eliyle komplolar kurup TKP'ye saldırıya dahi yeltenmiştir. Alevi kuruluşlarında TKP'lilerin dışlanmaya çalışılmasıyla devlet sevinmiş, bu alanda bir boşluk yaratılmış, devletin eli serbestleştirilmiştir. "Atatürk sevgisi"nin yolaçtığı devletle bağ, Alevilerin bu alandaki yumuşak karnı olmuştur.

Ve Alevi davası "Alevi" işbirlikçi-hainleri eliyle düzene satılmış, onların özelinde Alevilik devlete yem edilmiştir. Toplumdaki ayrışma ve çözülme de hız kazanmıştır. Bugün Alevi toplumu, burjuvazinin tarihinde gördüğü en büyük kriz ortamında, kendi davasının günümüzdeki öncüsü ve dinamiği işçi sınıfıyla bağlarını göremeyen ve sağlamayan, Kürt sorununa karşı Türkçülük eksenine kapılarak ezenin yanında yeralan, şeriat kalkışması karşısında "devlet bizi korur", "ordu Atatürkçüdür" tuzağına düşerek tarihsel sezgilerini yitiren bir toplum olma yolunda ilerlemektedir.

Alevilerin bugün bırakıldıkları, içine atıldıkları konum açıkca budur. Yüzyılların kırımını, korkuyu anlıyoruz. Anlıyoruz, ama hak vermiyoruz. Baba İlyas'lar, Bedreddin'ler, Pir Sultan'lar, Kalender Şah'lar, Seyit Rıza'lar, Feyzullah Çınar'lar, Nesimi Çimen'ler ve niceleri, nice halk isyanları çıktı bu toplumdan.

Diyanetten-devletten pay alma çabalarıyla, trilyoner kuruluş Alevi partisi tuzağıyla, devletin yakın temasıyla cemevi temelleri atan, bunun için ayrıca devlet kurumlarından yüklü paralar alan, deforme cemler, "devletimiz-birlik-bütünlük" nutuklarından, ayetlerinden geçilmeyen bir 'Aleviliğin', yoluna, atasına değil, devlete hizmet eder bir duruma getirilmesi için yoğun çabaları sürmektedir.

Anadolu'da 1000 yıllık devrimci mücadele deneyiminden de ders alan komünistler biliyorlar ki, bu devlet de yıkılacaktır. İşçi-emekçi sınıf, tüm halklar ve tüm inanç kesimleri özgürleşecek, kardeş olacak ve giderek çelişkilerini kaldırarak "bir" olacaklardır.

Ve yine biliyoruz ki, önümüzdeki yakın süreçte Aleviler içinden koca bir emekçi yığını, yaşananlardan ders çıkararak yüzünü kendi davasına, işçi sınıfına, devrimci harekete dönecektir. Tarihin onurlu mirası ayaklar altında tutulamaz, yok edilemez, tarihsel-toplumsal mecrasından çıkarılamaz. Alevilik gibi köklü bir gelenek gem altında tutulamaz.

Aleviler içinden önemli bir solcu-devrimci ayrışma, tekrar tarihsel toplumsal-demokratik kalkışmaya yönelecektir.

Komünistlerin de, Alevi emekçisinin de emekleri boşa gitmedi, gitmeyecektir. ●

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

HALKIN GÜCÜ: HALK MECLİSLERİ -III

Dünya işçi tarihinde zengin örnekleri bulunan, ezilen sınıf ve tabakaların temsilcilerinin en geniş katılımıyla oluşturdukları halk örgütlenmeleri, işleyiş biçiminde doğrudan demokrasinin uygulandığı örgütlenmelerdir.

Mustafa Kızıltepe

RUSYA'DA HALK MECLİSLERİ (SOVYETLER)

Yazımızın bundan önceki bölümlerinde tarihsel olarak kapitalist toplumlarda egemen sınıfın devlet aygıtına paralel olarak halkın kendi erkinin örgütlenmesinin nasıl ortaya çıktığını ve bunun 1789 Fransız Devrimi ile 1871 Paris Komünü'nde somutlanışını kısaca inceledik.

Bu bölümde ise, tarihsel gelişim sıralamasına uygun olarak Rusya'da halk meclislerinin nasıl ortaya çıktığını incelemeye başlayacağız. Bunu yaparken hem 1905 devrimini hem de 1917 devrimini gözönüne alacağız. Çünkü Rusya'da Sovyetler'in (Sovyet=halk/temsilci meclisi) ilk ortaya çıkışı da 1905 devrimi öncesine uzanıyor.

1905 devriminde Sovyetler'in temel önemi, Rusya'da ilk kez doğrudan demokrasi ilkesini yaşama geçirmek amacıyla böylesi bir siyasal yapılanmanın egemen sınıfın iktidarına paralel olarak kurulmaya çalışılmış olmasındadır kuşkusuz. Bu sayede Rusya'da işçi sınıfı, savaşım tarihinde ilk kez olarak devrimci durum ortamında ülkede sınıf savaşının gerekçelerine uygun bir örgütlenmeyi yaratmış ve bu savaşımın daha ileri biçimler aldığı durumlarda da bu yapılanmadan faydalanmasını bilmiştir.

Burada hemen baştan belirtilmesi gereken bir nokta varsa o da, ne 1905, ne de 1917 Şubat Devrimi'nde Sovyetler'in doğuşunda Bolşeviklerin ya da diğer devrimci siyasal kuruluşların doğrudan ve tayin edici bir rol oynamadıklarıdır. Bu anlamda, Sovyetler'in ilk ortaya çıkışının kendiliğinden yanının ağır bastığını söylemek olasıdır. Tabii 1917 Şubat Devrimi'nde Bolşevikler de dahil diğer siyasal gurupların Sovyetler'in yeniden canlandırılmasında 1905 devrimine oranla daha aktif bir rol oynadıklarını söyleyebiliriz; bu konuyu 1917 devriminde yeri geldiğinde daha ayrıntılı anlatarak aktarmaya çalışacağız. Bolşeviklerin Sovyetler'in içindeki saygınlığının artması, özellikle Lenin'in 1917 yılının başında kaleme aldığı *Devlet ve Devrim* adlı yapıtının yayımlanmasıyla yakından ilintilidir. Çünkü bu yapıt Rusya'da devrimci işçilere burjuva devletinin ne olduğunu tüm çıplaklığıyla, 1871 Paris Komünü'nden ve de Marks'ın bununla ilgili söylediklerinden uzun alıntılar vererek anlatmış, işçi sınıfının savaşımının devrimle başarıya ulaşabilmesi için görevlerinin neler olduğunu yalın bir dille belirtmiştir. Dolayısıyla 1917 Şubat Devrimi ile yeniden fışkıran Sovyetler'in ideolojik sınıf tabanın doldurulması böylece mümkün olmuştur.

Önce 1905 Devrimi ve Sovyetler'in ortaya çıkışını ele alacağız, ardından da 1917 Şubat ve Ekim Devrim'lerinde Sovyetler konularını inceleyeceğiz.

1905 DEVRİMİ VE SOVYETLER:

Sovyetler'in Rusya'da ilk ortaya çıkışının 1905 devrimiyle olduğunu yukarda belirttik. Peki 1905 yılına gelindiğinde ülkedeki nesnel koşullar ne idi ki, işçi sınıfı ve emekçi halk böyle bir örgütlenmeye gereksinim duydu? Bu soruyu yanıtlayabilmemiz için çok kısa da olsa 1905 Devrimi'nden birkaç yıl öncesine uzanıp Rusya'da kapitalizmin ve onun doğurduğu sınıf savaşının gidiş eğrisine, özelliklerine değinmekte yarar var.

1905 Devriminden önce ülkede durum:

19. yüzyılın ikinci yarısına geldiğimizde Çarlığın hüküm sürdüğü Rusya, Avrupa'nın belirleyici etkileri altında hızla kapitalist üretim biçimine geçme çabalarını yoğunlaştırdı. Bu hızlı değişimin ülkeyi içine soktuğu ekonomik, toplumsal ve siyasal dönüşümlerin Rusya'nın tarihinde belirleyici oldu.

Yaşamının sonlarına doğru Marks'ın Rusya'da kapitalizmin gelişmesine yakın ilgi duyması ve bu gelişmeyi ilk elden izleyebilmek için altı ay gibi kısa bir süre içinde Rusça'yı öğrenmesi boşuna değildir.

Ülkede hızla geliştirilmeye çalışılan kapitalizm, yarı-feodal bir ekonomik yapıyla, otokrasi rejiminin hüküm sürdüğü bir düzende yeşeriyordu. Emekçi ve yoksul halkın hızla proleterleşmesinin yanısıra gelişen burjuvazinin içinde de otokrasi rejimine karşı çatlak sesler yükseliyordu. Rusya'da serfliğin 1861 yılında kaldırılmasıyla birlikte giderek artan oranda emekçi fabrika işçiliğine soyunuyordu. 20. yüzyılın başlarına gelindiğinde, Rusya'da endüstri sektöründe çalışan işçilerin sayısının 3 milyonu bulduğunu görüyoruz. İşçilerin önemli bir kesimi doğdukları köylerle ve dolayısıyla yakınlarıyla bağlarını koparmıyorlar, köyden gelen temel yiyecek malzemesi sayesinde zor çalışma ve yaşam koşullarının altından kalkmağa çalışıyorlardı.

Ancak 19. yüzyılın sonlarına geldiğimizde artık şehir proleteri dediğimiz, çalıştığı şehirde doğup büyümüş, köyle bağları gittikçe zayıflamış emekçileri gör meye başlıyoruz. Tabii ülkenin devasa boyutlarını da gözönüne aldığımızda, Moskova'daki dev tekstil fabrikalarında çalışan iplik işçileriyle ya da Saint-Petersburg'da çalışan çelik işçileriyle Ural dağlarında çalışan maden işçilerinin kökenlerinin bulunduğu köylere aynı şekilde bağlanmadıkları açıktır.

1870'ten itibaren hızla gelişen geniş çapta fabrika üretiminin ardından, bu süreç içinde hızla proleterleşen yoksul Rusya emekçileri kendilerini serflik dönemini hiç de aratmayan kötü çalışma ve yaşam koşullarıyla karşı karşıya buldular. Avrupa'da emekçilerin çok daha önceden yaşamış oldukları kapitalizm öncesi çalışma koşullarına benzer bir durum sürüyordu Rusya'da. Büyük işyerlerinde ve fabrikalarda ağır sömürü ve baskı altında çalışan işçiler haklarını almak için seslerini giderek daha gür çıkarıyorlardı. Hiçbir işyerinde günde 11 saatin altında çalışılmaması, son derece düşük olan yevmiye ve maaşların çeşitli cezalarla ya da diğer sudan gerekçelerle kesintiye tabi tutulması savaşımının odaklaştığı noktalardı.

Öte yandan, patronların gelişigüzel işten çıkarmalarına karşı hiçbir yasal koruma olmadığı gibi, hastalığa, sakatlığa ya da emekliliğe karşı bir sigorta bile yoktu. Kısaca, 1905 Devrimi'nin hemen arifesinde Rusya'da endüstri sektöründe çalışan işçi yığınlarının yaşam ve çalışma koşulları dayanılmaz boyutlardaydı.

Ülkede ilk büyük grevler bu koşullarda patladı. Yerel ve de iyi örgütlenememiş olmasına rağmen 1870 ile 1879 yılları arasında 176, 1880 ile 1890 yılları arasında 165 grev örgütlendi. Bu grevlerin çoğunda işçiler makinalara saldırıp kırıyorlar, düşman olarak onları görüyorlardı. Kapitalizmin gelişme döneminde ilk emekleme devresini yaşayan ve henüz kendiliğinden sınıf olmaktan kurtulamamış olan işçi sınıfının da tipik bir tepkisi olan bu eylemler, Rusya'da da sınıfın bilinç düzeyinin kendisi için sınıf olma aşamasına henüz varmadığını gösteriyordu.

19. yüzyılın sonlarına vardığımızda durum hızla değişmeye yüz tuttu. Çeşitli Marksist aydın guruplarının işçi sınıfının ideolojisini yayma ve işçi ve emekçilere benimsetmek için harcadıkları yoğun çabalar sonuç vermeye başladı. Sınıfın gerçek bir siyasal hareketi giderek oluşmaya başladı. 1895 yılında gelen ikinci büyük endüstrileşme dalgası işçi sınıfı hareketinde bir sıçrama yarattı. Kendiliğinden grev hareketi hem sayıca artıyor, hem de giderek daha sertleşiyordu. Grevci işçiler hem istemlerini eşgüdümlü bir hale getirmek hem de dayanışma fonlarını yaratmak amacıyla kendi öz örgütlenmelerini yaratmaya başladılar.

1896 ve 1897 yıllarında Saint-Petersburg ve diğer kentlerde patlayan grevler, Rusya işçi sınıfının tarihindeki ilk büyük yığınsal grevler olarak bilinir. Bu grevlerdedir ki, ilk kez işçi sınıfının ekonomik savaşımının siyasal savaşımla olan bağlantısı grevci işçilerin belleğine kazılmağa başlamıştır. ●

Kolayca İnternet

Arama-Tarama Motorları

Arama-tarama motorları, İnternet'te araştırma yapmayı kolaylaştıran, iyi kullanıldığı zaman ulaşması en olanaksız gibi gözüken bilgileri bile saniyeler içinde bulmayı sağlayan yazılımlardır.

Daha önceki sayılarımızda İnternet'in ne kadar dev bir iletişim ağı olduğunu, güneşin altında ne varsa içinde barındırdığını ve bu gerekli-gereksiz yüz milyonlarca bilgi birimleri içinden aranılan bir şeyi bulmanın, konuya az hakim olanlar için, çok zor olabileceğini belirtmiştik. Elbette, aradığımız şeyin adresini tam biliyorsak, bu bilgiye ulaşmak saniyelerin işidir. Ama, diyelim ki, üzerinde çalışmakta olduğumuz bir konuda elimizdeki kaynaklarda olmayan bazı bilgiler elde etmek istiyoruz. Araştırmamıza başlarken bildiğimiz tek şey konunun genel çerçevesi. Bununla ilintili bilgiyi taşıyan kitap, kuruluş vb. hakkında hiçbir ön bilgimiz yok. İnternet'le de yeni haşır neşir olmuşuz, Bu durumda, iğneyle kuyu kazmak bile size daha kolay gelecektir. Ama durun, "demokrasilerde çare tükenmez"! İnternet adlı bilgi ve iletişim sistemine hergün yeni kolaylıklar ve araçlar eklenmektedir.

Bu yazımızda arama-tarama motorları denilen araçlar gurubuna bakacağız.

Bugün İnternet'te bu araçlardan yüzlercesini bulmak mümkün. Bunlar, adı üstünde, İnternet'te araştırma yapmayı kolaylaştıran, iyi kullanıldığı zaman ulaşması en olanaksız gibi gözüken bilgileri bile saniyeler içinde bulmayı sağlayan yazılımlar. Çoğu, gelirlerini reklamlar vb. yollarla elde ettikleri için de ücretsiz.

Bu motorların daha verimli kullanılmasını sağlayacak öneri ve ipuçlarına geçmeden önce kısaca işleyiş mantığına bakalım:

Arama-tarama motorları, milyonlarca Web sitesiyle ilgili bilgileri içeren rehberlerdir. Aralarında belli farklar olmakla birlikte, tüm motorların bilgi elde etme yöntemleri örümcek ya da robot denilen programlar yoluyla milyonlarca siteyi düzenli aralıklarla taramaktır. Bu motorların başta gelenleri günde 3-4 milyon Web sitesini tarama olanağına sahip. Böylelikle hem yeni kurulan siteler listelerine ekleniyor, hem de listelerindeki sitelerle ilgili bilgiler tazeleniyor.

Bu motorları hedefledikleri sektör açısından sınıflandırmak mümkün. Bazıları, ağırlıklı olarak, ticaret amaçlarına hizmet ettikleri için, daha çok iş dünyasının sayfalarıyla ilgileniyor. Diğerleri, çok daha genel ve herşeyi içeren genişliğe sahip.

Önde gelenlerinde, ki bunlar bile 10'larla sayılıyor, guruplar ve alt guruplar belli karegorilere göre düzenleniyor. Örneğin, ülkeye göre guruplar kategorisinden girip, seçilen ülkeyle ilgili değişik konuları işleyen siteleri araştırabilirsiniz. Ya da, siyaset, sanat, kültür vb. guruplarından girip çeşitli ülkelerle ilgili sitelere ulaşabilirsiniz.

Hangi motorun, hangi konu için en uygun olduğunu söylemenin olanağı yok. Kaldı ki, herhangi bir motorun tek başına için yeterli olacağını da düşünmeyin. Birden fazla motorla çalışma alışkanlığını kazanmak çok daha yarar sağlayacaktır. Bazı motorlar aradığınız şeyi bulamayınca, daha uygun gördüğü bir başka motoru devreye sokma seçeneğini de tanıyabiliyor.

Arama-tarama motorları arasındaki farklardan bir başkası, veri-haznelerinin çapıdır. Elbette, veri-haznesinin kapasitesi 50 milyon kayıtlı site birimini kapsayan bir motorda, 50 bini kapsayan bir motora oranla, araştırma yaptığınız konuyla ilgili daha fazla sayıda isabet bulunacaktır. Bu bağlamda önde gelen motorlar arasında Alta Vista, Lycos, Exite, Open Text vb. sayılabilir.

Motorlar arasında bir başka ayırım endeksleme sistemlerinin biçimine göre yapılabilir. En basit indeksleme sistemi yalnızca sitelerin ad ve Web adreslerini içerebilir. Böyle bir durumda aranılan şeyi motor yalnızca ad ve adres hanesinde bulmaya çalışacaktır. Araştırma yaptığınız konuyla ilgili bilgi sunan siteler hakkında belli bir biginiz varsa bu tür motorlar çok yararlı olabilir. Örneğin, bizim sitemizin adresiyle ilgili sadece TKPIS bölümünü hatırlıyorsunuz, adresin tümünü bilmiyorsunuz. Böyle bir motorla adresimize ulaşmanız olanaklı. Tabii ki bu tür bir motor ad ve adres bölümünde TKPIS sözcüğü geçen her siteyi karşınıza getirecektir. Bu sözcüğü içeren çok sayıda Web site isim veya adresi olmayabilir. O zaman işiniz kolay olacaktır. Fakat, "İşçinin Sesi Yayınları" adından yalnızca "Sesi"ni, ya da "http://members.aol.com/TKPIS" adresimizden yalnızca "members"ı hatırladığınızı varsayalım. Bu durumda karşınıza binlerce "Sesi" ya da "members" sözcüklerini içeren site çıkacaktır.

Diğer motorlar ise daha ileri giderek siteler hakkında başka bilgileri de, örneğin, sayfa başlıklarını, konu başlıklarını ve hatta sitenin kapsadığı her kelimeyi indeksleme sistemlerine dahil edebilirler. Bunun da olumlu ve olumsuz yönleri vardır. Örneğin Türkiye'deki ilerici ve devrimci partiler ve kuruluşlar ile ilgili araştırma yapmak isteyen bir kişinin durumunu ele alalım. Araştırmaya "Türkiye" kelimesiyle başlasa bu tür bir motor, içinde Türkiye kelimesi geçen bütün siteleri sıralayacaktır. Hiç Türkiye ile ilgisi olmadığı halde, sayfalarının herhangi bir yerinde şu veya bu sebepten Türkiye'ye atıfta bulunan siteler de karşınıza çıkacaktır. Öte taraftan, motorlarla araştırma yöntemlerini iyi özümsemiş bir kişi için bu tür motorlar, amaca uygun siteleri bulmada çok yararlı bir araçtır. Genel bir kural olarak motorun isabet sağladığı sayıyı mümkün olduğu kadar az tutmayı öğrenmenin önemi büyüktür.

Başarılı bir araştırma için bazı ipuçları

Elbette, İnternet'i ve arama-tarama motorlarını yeni kullanmaya başladığınızda el yordamıyla bir şeyler yapacaksınız. Yakınlığınızı arttırmak ve bir takım olası tabuları kırmak açısından bunun önemli bir katkısı olacaktır. Böylece harcayacağınız bir miktar zamandan kaçınmayın.

Fakat daha sonraki aşamalarda, artık somut ürünler almanın temel amaç olduğu dönemde arama-taramanın bazı temel kurallarına kafa yormak size önemli kazanımlar sağlayacaktır. Elbette kurallar duruma göre değerlendirilmesi gereken görece şeylerdir.

Etkili bir araştırma yapabilmeniz için önce neyi bulmak istediğinizi iyi bilmelisiniz. Nereye varmak istediğinizi seyahatinize başlamadan önce iyi planlarsanız daha verimli sonuçlar alacağınıza kuşku yok.

1. Bildiğinizi Kullanın: Az da olsa, bulmaya çalıştığınız web sitesi veya sayfalarla ilgili tüm bilginizi süzgeçten geçirin. Anahtar sözcüklerinizi belirlemede yardımcı olacak ipuçları işi kolaylaştıracak. Örneğin, Küba'da çıkan ve İnternet'te sitesi olduğunu bildiğiniz bir haber bülteninde aradığınız konuyla ilgili bir yazı çıktığını duydunuz. İşte size iki anahtar sözcük: "Küba", "Haber Bülteni".

2. Aradığınız bilginin tipini belirleyin: Özel bir istatiksel veri mi arıyorsunuz? Belli bir konuda genel bilgiler mi istiyorsunuz? Yoksa çözemediğiniz bir soruya cevap mı arıyorsunuz? Örneğin gelişmiş ülkelerle gelişmekte olan ülkeler arasında çalışan kadınların nüfusa göre oranı karşılaştırması yapmak istiyorsunuz. Bu durumda Web Sayfalarında yapacağınız araştırmada anahtarlarınız: İstatistik Belgeler, çalışan kadınlar, ülke ismi, nüfus vb. olabilir. Belli tartışma konularında cevaplar arıyorsanız Haber Gurupları sayfalarında arama yapmanız daha iyi sonuç verebilir.

3. Aradığınız bilginin yapısını belirleyin: Makale mi arıyorsunuz? Yoksa fotoğraf, video kesiti mi? Bu farklı yapılı bilgiler, farklı dosya formatlarında saklanır. Dosya formatının takısını (örneğin: GIK, DOC, MPG vb.) anahtar sözcüğün başına ekleyerek daha amaca uygun isabet şansı yaratabilirsiniz.

4. Aradığınız bilginin konu kategorilerini belirleyin: Genel konu grupları sanat, eğitim, sağlık, bilim. siyaset vb. olarak karşınıza çıkacaktır. Aramaya başlamadan önce konunun en çok hangi gruplar altına girebileceği saptamasını yapmalısınız.

5. Neyin iyi sonuç verdiğini hatırlayın: Aramalarınız sırasında kullandığınız anahtarların, yöntemlerin hangilerinin, hangi motorla ve nasıl daha iyi sonuç verdiğini unutmayın.

Birden fazla arama-tarama motorunu beraber kullanmanın yararlı olabileceğini söylemiştik. Bunu tek tek motorları yükleyip yapabileceğiniz gibi, bazı motorları içeren ve bir kaç motorla aynı anda arama yapma olanağını tanıyan programların olduğu Web Siteleri de mevcuttur.

Son bir sözle bitirelim. Bu motorları nasıl arayıp bulacağız diyebilirsiniz. Hemen hemen tüm İnternet Servis Sağlayıcıları bu motorların önde gelenlerini kendi giriş sayfalarında listelemişlerdir. ●

Burjuvazinin her alanda sızma çalışmalarına bilincimizle geçit vermeyeceğiz

KOMÜNİST PARTİSİNDE YOLDAŞÇA İLİŞKİLER

Partimiz, hızla artan görevlerin gerektirdiği kadro eksiğini, örgütsel biçimlenme ve insan ilişkileri konusunda doğru perspektiflere sahip, örgütün gelişme yolunu gören, tutarlı ve ilkeli yoldaşlar yetiştirerek dolduracaktır.

Nazım Çelik

Komünist Partisi, komünizm ideolojisi doğrultusunda çalışan, belli bir programı ve tüzüğü kabul etmiş insanların yukarıdan aşağıya doğru örgütlenmesinden oluşan bir yapıdır.

Yeryüzündeki pek çok yapılanmada olduğu gibi, bu yapıda da temel öğeler insan ve içinde yaşanılan sistemdir. İçinde yaşanılan sistem, insanları farkında olsalar da olmasalar da şekillendirir. Tabii ki, insanlar arası ilişkiler de bundan bağımsız düşünülmemelidir.

Yine biliyoruz ki, her sistem kendi karşıtı olan sistemi doğurur. Böylece alternatif sistem oluşur.

Komünistler olarak, kapitalizme alternatif olan komünizmden yanayız. Bunun için mücadele ediyoruz. Her ne kadar, fiili olarak kapitalist sistem içinde şekillenmiş olsak da komünizme gönül vermiş insanlar olarak, farklı insani ilişkiler içinde olmamız gerektiğine inanıyorum. Buradan hareket ederek, yoldaşlar arası ilişkiler nasıl olmalıdır, insani ilişkiler nasıl olmalıdır sorularının yanıtlarını açmaya çalışalım.

1. Yoldaşlık ilişkisi

Partimizde yoldaşlar arası ve organlar arası ilişkinin nasıl olması gerektiği genel hatlarıyla tüzükte belirtilmiştir. Bu ilişkiler, yalnızca tüzükte yazdığı için bir zorlama gibi algılanmadan, içten gelen duygularla da besleniyorsa daha anlamlı, daha mükemmel olur. Yoldaşların birbirine karşı sevgi ve saygı duyması, özverili davranması önemlidir. Kurulan bu bağların derinleşmesi yapıyı daha da sağlamlaştırır, yıkılmaz kılar.

Yoldaşlar arası kıskançlık, çekememezlik, dedikodu, kariyerist davranışlara ise asla izin verilmemelidir. Bu tür davranışları, ağacın gövdesine sarılmış asalak bitkiler gibi görüp, zarar vermemesi için kökünden kazımak gerekir.

Yoldaşlar arası ilişkide, yoldaşça güven duymak önemlidir. Yoldaşların birbirine ve her yoldaşın partisine güven duyması şarttır. Oluşan bu güven sayesinde, omuz omuza, sırt sırta, kafa kafaya verip büyük kavgalardan başarıyla çıkılır. Birbirine sıkı sıkıya kenetlenmiş, yıkılmaz bir doku oluşur. Bu güven duygusu zor koşullarda (hapis, işkence gibi) direnci arttırır. Zorlukları aşmaya yardımcı olur.

2. Alt-üst ilişkisi

R. Yürükoğlu Yoldaş'ın örgütsel ilişkileri, insan ilişkilerini ve iyi bir örgütçünün olması gereken özelliklerini incelediği ve tekrar tekrar okumamızda yarar olan *Örgüt ve Örgütçü* kitabında bu madde ile ilgili olarak şöyle deniyor:

"Alt-üst ilişkisi her örgütte resmi olarak belirlenir. Pek çok yöneticinin en fazla zamanını alan anahtar ilişkidir bu. Genel olarak örgüt içinde, birimin başarısı büyük ölçüde alt-üst ilişkilerinin verimine bağlıdır.

"Alt-üst ilişkileri, belirli tarihsel, kültürel, sosyo-psikolojik ve örgütsel özellikler taşıyan somut ortam içinde yer alır. Örneğin, ülkenin kültürü alt-üst davranış biçimlerini, rollerini etkilemede, hatta belirlemede çok önemli bir rol oynar. Türkiye'de bu ilişkiler oldukça resmidir. Alt-üst ilişkilerinin resmi olduğu ülkelerde, örgüt liderliği stili de bundan etkilenir. Bu tür ülkelerde liderliğin bir çeşit otokratik, otoriter ve üstten bir yönetim olması beklenir. Örgütün içinde yer aldığı ülkenin özellikleri alt-üst ilişkilerini belirleyen genel çerçevedir.

"Bu genel çerçevenin içinde, örgüt içinde geliştirilecek gelenekler yoluyla ülkenin koşullandırmalarından, doğru yöne doğru olabildiğince kopmuş davranış biçimleri ortaya çıkartılabilir. Örgütün geleneğini yaratarak, olabildiğince genel çerçeveye koşullanmamış ve bize doğru gelen bir yönetimi geliştirme şansımız vardır. (R. Yürükoğlu, *Örgüt ve Örgütçü*, s.83-84)

Alt-üst ilişkilerinin kurulduğu, gerek yoldaşlar arasında gerekse birimler arasında karşılıklı açıklık, sevgi, saygı, hoşgörü, özveri, güven ve dürüstlük bağlarının kurulması, geliştirilmesi ihmal edilmemelidir. Böylece alt-üst ilişkilerinin verimliliğinin artma şansı sağlanmış olabilir.

Tabii bu bağların kurulması ve uygulanmasında unutulmaması gereken, bizlerin tesadüfi olarak biraraya gelmiş arkadaşlar gurubu olmadığımızdır. Yukarıdan aşağıya doğru kurulan Marksist örgütlenme ilkelerine ve tüzükte belirtilen alt-üst ilişkileri esasına göre hareket etmek mecburidir. Sevgi, saygı, hoşgörü, güven bağlarını oluştururken, iyi niyetin suistimaline, tüzüğe aykırı hareket edilmesine asla izin verilmemelidir.

3. Eleştiri-özeleştiri mekanizmasını kullanırken yoldaşlık ilişkisi:

Her örgütte, partide yanlışlar karşısında eleştiri ve gerektiğinde cezalandırma, örgütsel amaçlara ulaşma, üyeler arasında uyumlu çalışmayı koruma açısından da bir araçtır. Eleştiri her yerde ve her zaman uygulanan bir yöntemdir. Hele komünist partisinde eleştiri-özeleştiri örgütsel gelişmenin yasasıdır.

Eleştiri, yoldaşlar arası ve birimler arası, yukarından aşağıya ve aşağıdan yukarıya olabilir. Eleştiri, yoldaşlar arası ilişkiyi zedelememeli, aksine daha güçlendirmelidir. Eleştiri yapılmadan önce gerekliliğinden ve haklılığından emin olmak gerekir. Bunun için de, konuyla ilgili gelen bilgilerin doğruluğundan emin olmak, mümkünse test etmek gereklidir. Yoldaşlık ilişkilerinin zedelenmemesi için, eleştiri düzeyli olmalıdır. Kişiliğe değil, uygulamaya, biçime yönelik olmalıdır. Tabii, haklı eleştiriye uğrayan yoldaş ve birimin de özeleştiri vermesi, yanlışlarını düzeltmesi ve eksikliklerini gidermesi sorumluluğu vardır. İnsanın doğasında eleştiriden hoşlanmama eğilimi vardır. Ama haklı, yerinde, düzeyli eleştirinin örgütün genel çıkarı açısından yararlı olduğu bilinciyle hareket ederek, bu olumsuz eğilimi aşmak gerekir.

Başarılı bir örgüt çalışması yaratmak istiyorsak, yoldaşlar arası ilişkilerde manipülasyon kesinlikle kullanılmamalıdır. Yoldaşlar organlarında açıklığı işlettikleri zaman, yani sürpriz öğesi ve manipülasyonun ortada olmadığı bir çalışma biçiminde, yoldaşlar arasındaki güven yükselir, birbirlerine karşı yaptıkları eleştiriye karşı duyarlı ve adaletli olurlar. İlişkiler uyumlu ve verimli yürür.

Vermekte olduğumuz mücadelenin insanlık için, başta ezilenler olmak üzere, bütün insanların mutlu geleceği için olduğunu her an akılda tutmalıyız. Başta ezilen işçi sınıfı ve diğer katmanlara hümanistçe yaklaşımla beraber, yapısı ve işleyişi gereği insanlığa düşman olan kapitalist sisteme, burjuvaziye ve yandaşlarına karşı da kıran kırana ve ödünsüz olarak kavga yürütmeliyiz. Bu bir çelişki değildir.

Örgütteki yoldaşların birbirine karşı, sempatizan kitleye veya insanlara karşı olan insani duyguları, davranışları örgütün genel yararınadır. Buna Lenin'in yaşamından da meşhur bir örneği verebiliriz: Lenin bir Avrupa ülkesinde kalırken, bir gün sokakta, kendi hayatını tehlikeye atarak bir kız çocuğunu araba altında ezilmekten kurtarıyor. Yanındaki yoldaşı, "sen bizim devrimimiz için gerekli bir lider olarak nasıl böyle davranırsın. Bir küçük çocuk için hayatını tehliye attın" diye sitem ediyor. Lenin, cevap olarak, "eğer o çocuğu kurtarmasaydım, kendi kişiliğimle sürekli hesaplaşma içinde kalıp, devrime katkı yapamayabilirdim" diyor.

Bu örnek de bize, insani değerlerin, davranışların yalnızca yoldaşlar arasında değil, diğer insanlarla olan ilişkilerimizde de önemli olduğunu öğretiyor. ●

TÜZÜK PARTİNİN ANAYASASIDIR

Mum fitilinden, insan dilinden yanar

Tüzük maddelerinin önemini, herbir maddenin uzun mücadeleler ve deneyimler sonucu süzülüp gelen deneyimler olduğunu hep söylemişizdir. Bu temelde tüzük partimizin anayasasıdır diyerek, tüzük maddelerini açıklamaya çalıştık. Bu temelde parti organına ulaşmaya başlamış olan yazılar, yazıyı gönderen yoldaşları geliştirdiği ve eğittiği gibi, parti basını sayesinde tüm yoldaşlarımızın gelişmesine önemli bir katkı yapmaktadır.

Tüzüğümüzdeki önemli bir madde daha şu şekilde belirtilmiştir:

> "(Bölge Örgütü) MK'ya doğrudan bağlı özel görevli üyelerin dışında, MK tarafından belirlenmiş bir bölgede yerel parti çalışmasını yürüten tüm üyelerden oluşur. MK kararıyla kurulur, kaldırılır, değiştirilir.... Bölge örgütlerinin yönetim organı Bölge Komitesi'dir." (*TKP Tüzüğü*, Temmuz 1995, s.25)

Partimize kazandığımız yeni, genç yoldaşlarımızın yanısıra, parti deneyimi az olan yoldaşların konuyu tam kavrayamamalarından gelen sorunlar oluyor. MK neden doğrudan kendisine bağlı yapılar kurmak zorunda? Ya da yerel parti örgütlerine bağlı olmayan yapılara Merkez Komitesi neden ihtiyaç duyar? Bu disiplinsizlik midir, bu bölge komitelerine güvenmemek midir?

Bunların yanıtı, partimizin illegal temelde örgütlenmiş bir parti olmasında yatıyor. Burjuvazinin bizi zorunlu kıldığı illegal örgütlenme modelinde, zaten bağlı olduğu organ dışında kimse başka alanın, başka partililerin ne yaptığını bilmekle yükümlü değildir. Bu, en yakını, eşi, kardeşi, çocuğu olsa bile böyledir. Öte yandan, partinin uzmanlık isteyen alanlarının, işlerini yapacak yoldaşlar ise yine sadece kendi "iş yoldaşları" , hatta bazen "iş yoldaşları" ile bile görüşmeden işin başarılmasını sağlamakla yükümlüdürler. Bu tür birimler, Merkez Komitesi'ne direkt olarak bağlanırlar. Burjuvaziye karşı mücadelede partimizin, partililerin korunması, sınıfın güvenliği için bu tip uygulamalara, en az kişinin bildiği güvenilir, deneyimli komünistlerin içinde bulunduğu ekiplere ihtiyaç vardır.

Burjuvaziyi devrimci yolla yıkacağız diyoruz. Burjuvazinin yasal sınırlarında kalmayacağız diyoruz. Bu ne demektir? Burjuvazinin halkı uyutmak için koyduğu, insanların yaşamlarını ömür boyu zindana çeviren, o çirkin yasallığını aşan, sonuçta burjuvazinin "suç" saydığı şeyleri yapmak zorundayız demektir.

Kurulan böyle yapılar, partimizi güçlendirmeyi hedeflemektedir. Bu yapılar partimizi güçlendirirken, yoldaşlarımıza güven ve coşku, moral verirken, burjuvaziyi de telaşlandırmalıdır ve korkutmalıdır. Merkez Komitesi'ne direkt bağlı özel büroların başarıya ulaşabilmesi için, bu birimdeki yoldaşların disiplini en yüksek yoldaşlardan oluşması, partisine en bağlı yoldaşlardan oluşması esastır. Bu birimlerde çalışan yoldaşlar, diğer yoldaşların ne yaptığını merak etmeyeceği gibi, diğer alanda bölge komitesinde çalışan yoldaşlar, kendisine bağlı olmayan yoldaşların çalışmaları hakkında meraklı olmamalıdır. Öte yandan bölgedeki bir yoldaşın bağsız kaldığı gibi bir endişeye kapıldıysa, bunu da hem üst örgütte, hem de parti merkezine bildirmelidir. İyi niyetinden, ya da "merak"ından parti çalışma hatlarını karıştıran, bilgileri kendi aralarında dolaştıran kişiler ve yapılar en son durumda darbe almaya mahkumdur. Dünya işçi sınıfı tarihinde bunun örnekleri de var. Bir Hint atasözü kulağımıza küpe olmalıdır: 'Mum fitilinden insan dilinden yanar.'

Güvenli çalışmanın sigortası olan bu maddenin, doğru anlaşılması doğru uygulanması hayati önem taşımaktadır. ●

Ali Dikmen

Gerisi boştur, işi olmayana hoştur

İşçinin Sesi'nde bir süreden beri yayınlanmakta olan "Tüzük Partinin Anayasasıdır" köşesi parti çalışmalarında tüzüksel olarak yapılan yanlışların düzeltilmesi ya da bilindiği halde unutulan kuralları hatırlatması bakımından son derece yararlı olmaktadır. Biz de bu yazımızda tüzüğümüzün ceza gerektiren parti suçlarını tanımlayan 33.maddesi üzerinde duracağız.

> "33. madde: Parti çalışmasında tüzüğe uymamak, partiye ait örgütsel bilgileri kendi organı dışında konuşmak, parti sırlarını öğrenmeye çalışmak, partinin bilgisi dışında siyasal ilişkiler ve çalışmalar yürütmek, partisi, yoldaşları ve komünizm aleyhinde konuşmak, partiye kasıtlı yanlış bilgi vermek, parti yönetimine güveni sarsıcı davranışlarda bulunmak parti suçudur." (*TKP Tüzüğü, Temmuz 1995, s.37-38)*

Bu madde yukarıda yazılan şekliyle gayet açık olmasına rağmen, bilerek ya da bilmeyerek bazı bölümleri yoldaşlar tarafından çiğnenmiştir. Bu yanlışa, partide esas disiplin ve adaleti sağlayacak olan bölge ve daha üst yöneticilerimizin de zaman zaman düşüyor olması üzüntü vericidir.

Yönetici yoldaşların, doğabilecek olan bu tip yanlışlarının önüne geçebilmesi için tüzüğe herkesten daha fazla titizlikle uymaları gerekmektedir. Yakın geçmişte bir yoldaşımız hakkında "partiden izine ayrıldı, hatta ayrılma noktasına kadar geldi, kendisiyle bundan böyle yakın ilişkide olmayın" denmesi doğru olmamıştır. Sözkonusu yoldaşın parti içindeki görevinin herkes tarafından bilinmesinin partimize sağlayacak hiçbir yararı yoktur. Kaldı ki, yoldaşın bugünkü durumu Merkez Komitesi'nin bilgisi dahilindedir. Asıl önemlisi, partiden ayrılan kimse hakkında bol bol konuşarak vakit geçirmemektir. Partiye karşı bir hainlik olmadığı sürece, partili yoldaşların ana işleri sürmektedir.

76 yıllık tarihimize baktığımızda görürüz ki, TKP saflarından kimler gelmiş kimler geçmiş. Herkes bu davaya hizmet ettiği biçimiyle anılıyor. Kişiler gelip geçicidir, kalıcı olan ve yaşatmak için canımızı vereceğimiz TKP ve komünizm davasıdır.

Bizler bugün partimizin, önümüze koyduğu görevleri yerine getirmekle yükümlüyüz, gerisi boştur, işi olmayana hoştur.

Bu tip olayların ortaya çıkmasındaki nedenlerden biri de organ raporlarının, organdaki tüm üyelerle birlikte yazılmıyor ve üst organa düzenli iletilmiyor olmasıdır. Tüm yoldaşlar kendi bölge ve organını ilgilendiren konular hakkında bilgi sahibi olmak zorundadırlar.

Yoldaşlar, bugün ülkemizin partimize, partimizin kenetlenmiş, aldığı görevleri çekiştirmeden yapacak yoldaşlara ihtiyaç var. Bu onurlu kavgadan zaferle çıkmak için gerekli. İdeolojimiz önümüzde pırıl pırıl duuyor. İş bize bakıyor. ●

H. Çelik

Partimiz grevlerin içinde olmalı, grevleri yönetecek güce ulaşmalı, fabrikaları kale yapmalıdır.

Toplu sözleşme ve grevler dönemine hazırlanalım

Önder Egemen

Lenin'in 1899 yılında kaleme almış olduğu "*Grevler Üstüne*" makalesi, bugün de ders almak isteyen komünistlere çok şey öğretiyor. Polisan grevinden ders alan ve bu deneyimleri Merkez Organ'a yazan *Veli Mutlu* yoldaşın yazısı güzel bir örnekti. Partimizin işçileşmesi, fabrikaların kalemiz olması için bir çok bölgedeki yoldaşların deneyimlerini, fabrikalardaki doğru yanlış çalışma örneklerini, yoldaş gibi Merkez Organ'a yazmasında partimiz açısından büyük yarar vardır.

Lenin, adı geçen makalede şöyle diyor:

"İşçi sınıfı için grevlerin (ya da işi durdurmaların) önemi nedir? Bu soruya cevap vermek için, önce, grevler üstüne tam bir görüşe sahip olmalıyız. Gördüğümüz gibi, bir işçinin ücreti işverenle işçi arasındaki bir anlaşmayla saptanır ve eğer bu koşullarda tek başına işçi tümüyle güçsüz ise, işçilerin talepleri için birlikte savaşmaları gereği açıktır. İşçiler ya işverenlerin ücretleri düşürmesini önlemek, ya da daha yüksek ücret elde etmek için grevler düzenlemek zorundadırlar."(Lenin, *Sendikalar Üzerine* -K.Marks, F.Engels, V.I.Lenin, Bilim Yayınları, *agm*, s.162)

Aynı makaleden bir alıntı daha yaparak yazıya devam etmek istiyoruz.

"Bununla birlikte, kapitalist toplumun kendi yapısından doğan grevler, işçi sınıfının bu toplum düzenine karşı mücadelesinin başlangıcını ifade eder. Zengin kapitalistler, mülksüz işçilerle birey olarak karşı karşıya geldiklerinde, bu, işçilerin tam köleleştirilmeleri anlamına gelir. Fakat bu mülksüz işçiler birleştiklerinde durum değişir. Eğer kapitalistler, işgüçlerini kapitalistlere ait araçlara ve maddelere uygulamaya ve yeni zenginlik yaratmaya gönüllü işçiler bulamazlarsa, yarar sağlayabilecekleri bir zenginlikleri yok demektir. İşçiler, kapitalistlerle bireysel temeller üzerinde uğraşmak zorunda kaldıkları sürece bir ekmek kabuğu elde edebilmek için sürekli olarak başkalarının yararına çalışan, yumuşak başlı, sesi çıkmayan uşaklar olarak, gerçek köleler olarak kalırlar. Fakat taleplerini birlikte ortaya koydukları ve para torbalarına boyun eğmeyi reddettikleri zaman kölelikten çıkmış olurlar, insan olurlar, emeklerinin, yalnız bir avuç çalışmayan adamın zenginleşmesine değil, çalışanların da insanca yaşayabilmesine hizmet etmesini isterler. Köleler, efendi olmak yolundaki taleplerini ileri sürmeye başlarlar, toprak ağalarının ve kapitalistlerin istekleri gibi değil, çalışan insanların kendi istekleri gibi çalışmayı ve yaşamayı isterler. Öyleyse grevler, kapitalistlere her zaman korku verir, çünkü onların egemenliklerini tehdite başlar. Bir Alman işçi şarkısı işçi sınıfı için, 'eğer güçlü kolun isterse bütün çarklar durur.' der. Ve gerçekten de bu böyledir." (*Agy*, s.163-164)

"Rus devrim tarihi, en büyük inatçılıkla ve en büyük adanmışlıkla dövüşenlerin öncüler, ücretli-işçilerin en iyi elemanları olduklarını gösterir. Grevlerin olduğu fabrikalar ne kadar büyükse, grevler o kadar inatçıydı ve yıl boyunca o kadar sık tekrarlanmaktaydı. Kent ne kadar büyükse, proletaryanın mücadelede oynadığı rol de o kadar büyüktü." (Lenin, "1905 Devrimi Üzerine Konuşma", Toplu Eserler, c.23, s.237-242)

Lenin'in yukarıda söylediği gibi grevler işçilerin sömürücülere karşı mücadelesinin, giderek de yükselecek olan mücadelenin ve fırtınanın başlangıcıdır. Gerek Rusya'daki 1905 grevleri, gerekse 1912 yılı ve sonrasındaki grevler, ekonomik içerikli grevler ülkenin içinde bulunduğu siyasal ortam ve devrimci durum koşullarına göre hızla siyasallaşmış ve iktidarın alınmasına doğru yönelmiştir. Komünistler ve komünist partisi için grevler her zaman önemlidir ve önemli olmak zorundadır. Barışçı dönemdeki grevle, devrimci durumdaki grevler ve komünist partisinin bu grevlerdeki tutumu çok farklıdır. Barışçıl dönemde grev tek tek fabrikalarda veya fabrikalar topluluğunda işçilerin zenginlere karşı embriyonik sınıf savaşımı olmakla birlikte, aynı zamanda bir yerlerde uzlaştıkları kavgalardır. Sonuçta bir yerlerde buluşurlar. Birleşmenin nerede, nasıl olacağı, o günkü nesnel koşullarla birlikte doğru siyasal önderlikle de bağlıdır. Fakat devrimci durum koşullarındaki grevlerin durumu ise yukarıda söylediğimiz koşullarda noktalanmayabilir. Grevlerin seyri hızla siyasallaşır ve siyasal iktidarı hedefleyen genel grevlere, büyük mitinglere, güçlü sokak çatışmalarına dönüşebilir. Bu nesnellik partimiz tarafından görülmüş, siyasal taktikler ve sloganlar bu temelde sınıfa ulaştırılmıştır. Bugünün temel sloganı, yaklaşan grevler ve sınıf savaşımı arifesindeki, 'işçiler silahlanın, devrime hazırlanın''dır.

Ülkemiz devrimci durum yaşıyor. Burjuvazi bugüne kadar yaşamadığı derinlikte bir krizi yaşıyor. Krizi daha da derinleştirecek, devrimci durumu devrime olgunlaştıracak olan toplu sözleşme ve grevler dönemi yaklaşıyor. Kuvvetli bir fırtına yaklaşıyor. Parti olarak üzerimize büyük görevler düşüyor. Tüm parti örgütleri bulunmuş oldukları fabrikalarda, başlayan sözleşme dönemlerinde her düzeyde enerjik görev almak durumundadırlar. Fabrikalardaki işçi aristokrasisi ve sendika bürokratları dışındaki işçilerle kuvvetli bağlar kurmak durumundadır. İstemleri yüksek tutup, burjuvazinin verebileceği kadarı değil, insanca yaşayacağımız bir ücret düzeyini tutturmayı hedeflemelidirler. Ve toplu sözleşme görüşmelerini ve doğacak grevleri devrime yükseltmeyi hedefleyen çalışmaya coşkuyla atılmalıdırlar. Partimizin büyüyeceği, sınıfa önderlik edeceği bir dönemdir. Yeter ki, doğru değerlendirelim. Lenin 1917 yılında yaptığı "*1905 Devrimi Üzerine Konuşma*"da şunu diyor:

"Fakat birkaç ay içinde manzara tümüyle değişti. Yüzlerce devrimci sosyal-demokrat (komünist- *İ.S*) 'birden' binleri buldu. Binler iki ve üç milyon proleterin önderleri oldular." (*Agy*, s.352)

Sınıfla sıkı bağlar kurulmalıdır. Partimizin kadrolarını, yoldaşlarımızı semtlere ve fabrikalara yollayın. Gecemizi gündüzümüzü işçilerle birlikte geçirelim. Sınıfın her kavgasında işçilerle olalım, grevlerde işçilerle birlikte grev nöbet çizelgesi yapıp devamlı içlerinde olalım. Zamanlı-zamansız işçilerin yanına giden değil, devamlı işçilerin içinde olan kalıcı örgütler kuralım. Devrimci durum psikolojisini dikkate alarak, fabrikaları partimizin kalesi yapmak için haydi fabrikalara, haydi sınıfa, haydi yaklaşan grevlere, haydi grevde devrimi yükseltmeye! ●